

egészen új, virágzó városrész alakulnék itten, amely kiszámíthatatlan finánciális előnyöket rejt a város számára és biztos reményt arra nézve, hogy a kórház építkezésének kamatja csak az ily módon képződő új adó-alanyokból is megtérülne. Ha azonban a tüzerlaktanya jut oda, úgy az absolute semmit sem jelent a városnak, (lásd Kálvária-ut.) Viszont ha a kórházat a Tiszaparttra építik, úgy ez a fejlődés megakasztásához vezet, mert kizárólag a Tiszaparttra szorúlva, nem is fejlődhet tovább és így ez a jövedelem elmarad. Egy kórház helyének megállapításánál, amelyben egy egész nagyváros higiénikus problémája kulminál, szegénytelennek minősíthető, ha elsőrendű orvos-szakférfiak és világhírű tudósok sok évi fáradságos tanulmányon alapuló határozata tizedrangú katonai okoknak deferál.

Több okból kellene ezt szegénytelennek minősítenünk, hisszük azonban, hogy a hatóság, ha már minden áron tüzeriséget akar, fog találni a tüzerkaszárnya céljaira alkalmasabb telket; hiszen van neki elég telke.

Hogy a publikum részére mily elengedhetetlenül szükséges, hogy a kórház hozzáférhető legyen azt nem is szükséges bővebben fejtegetnünk. Ez okból is valósággal bünszámba megy még csak gondolni is arra, hogy a kórház a szeszgyár telkére építtessék.

Egészségi szempontból csak annyi említessék meg, hogy nem elegendő tudvalevőleg, ha csak a kórház telke van feltöltve és csatornázva, hanem az egész környéknek e tekintetben kifogástalannak kell lennie. Aki azonban a szeszgyár környékét ismeri, tisztában van azzal, hogy ez a környék soha, de soha sem fog eszményi nivóra emelkedhetni.

Tiltakozni kell az építkezés mielőbbi megkezdhetése céljából is a telek változtatásának illetően módja ellen, mert a Gedó melletti telkekre azonnal lehetne építeni, míg a szeszgyár telkét előbb fel kellene tölteni, úgy, hogy az építkezés csak 2—3 év múlva vehetné kezdetét, ami ezen óriási idővesztésen kívül igen jelentékeny, legalább néhány száz ezer korona költséggel járna.

Reméljük, hogy ezen vitális szempontok mérlegelése elhárítja a veszedelmet és parancsolóvá teszik, hogy egy par excellence kulturintézmény helykérdése — amely kellő körültekintéssel és egy egész város, speciell pedig a Felsőváros érdekének helyes mérlegelése mellett elhatározott — az utolsó pereben fel ne borítsák, illetve beláthatatlan időre el ne halasztassák.

Párisiak és a Balkán. Párisból jelentik:

A *Matin*, amely közel áll a külügyminisztériumhoz, mai számában ezt a szemlátomást sugalmazott közleményt teszi közzé:

Párisi diplomáciai körökben nem osztják a pesszimisztikus fölfogást a Balkán-helyzet felől, sőt ellenkezőleg, meg vannak arról győződve, hogy a *Balkán államok nem fogják zavarni a békét*. Biztosra veszik, hogy a nagyhatalmak elszánt magatartásának meg lesz a hatása, látván a balkáni népek, hogy a nagyhatalmak el vannak tökévelve a nyugalom fentartására, óvakodni fognak Törökország ellen megkezdeni az ellenségeskedést.

Le a gyilkosok követségével! Bernből

jelentik: Közel kétezer olasz munkás tegnap este az amerikai követség elé vonult és szenvédeyesen tüntetett az Unio kormánya ellen, mert legutóbb is hét olasz munkást végeztek ki Washingtonban a villamos-széken. A tüntetők ezt kiáltották: *Le a gyilkosok követségével!* A demonstráció késő éjszakáig tartott. Az ügyészség megindította a vizsgálatot és a tüntetés rendezőit ki fogják tiltani Svájce területéről.

A szociálisták és a függetlenségek barátsága.

— A szegedi népgyűlésen nem vesz részt az ellenzék, mert a szociálisták nem küldtek meghívót. —

(Saját tudósítónktól.) Alig egy-két éve annak, hogy a parlamenti közdötterről csufosan leszorított ellenzék, egyszerre hatalmas barátot és támogatót fedezett föl az Országos Szociáldemokrata Pártban. Ezt az új barátságot természetesen a *szent elvek* meg egyezése alapján kötötték, ami valószínűleg úgy történt, hogy a szociálisták is és a függetlenségek is, egyszerre fedezték föl a jóhangzású „éljen az általános, egyenlő, titkos, választói jog” című jelszót. Ez idő óta a fővárosban, a parlamentben, de az egész országban is a rettenetes szövetkezés messzeható erejét büszkén hirdette mind a két párt.

Különösen a Justh-párt karolta föl szívesen a szociálistákat, hogy ez által jogosulatlan magatartásának azt a színezetet adhassa, mintha a párt eljárását az egész ország munkássága helyesli. Mig a budapesti szociálista párt kénytelen-kelletlen belement ebbe a szövetségbe, hogy az aktív politikában a maga számára némi befolyást biztosíthasson, addig a vidéken sehosem sikerült az ellenzék hangulatkeltése és a szociálisták ma is a *legnagyobb ellenszenvvel viseltetnek a függetlenségi pártok iránt*.

Ezt mutatja a *szegedi eset is*, amelyet itt közlünk teljes tárgyilagossággal.

A szegedi szociálista párt népgyűlést hirdetett péntek este 7 órára. A népgyűlésen, amely a Klauzál-téren lesz, a párt szónokai a politikai helyzettel foglalkoznak. A népgyűlés után tüntető fölvonulás lesz a Kárász-, Jókai-, Iskola-, Bástya- és Mikszáth Kálmán-utcaikon át. A rendőrség úgy a népgyűlés tartását, mint a tüntető fölvonulást megengedte. Most jön azonban, ami a legérdekesebb a dologban: a szegedi szociáldemokrata párt nemcsak a kormány ellen tüntet, *hanem tüntet a központi pártvezetőség politikai taktikája ellen is és tüntet a szegedi függetlenségi pártok ellen is*, mivel a fővárosi szokás ellenére, *egyik függetlenségi pártot sem hivta meg a népgyűlésre*. Mig azelőtt egy-két népgyűlésre meghivta a szegedi függetlenségi polgárság radikálisabb elemeit direkt felsőbb utasításra, most tüntetőleg maga rendezi a népgyűlést, minden állítólagos, szövetséges társ részvétele nélkül. Hogy ennek oka miben keresendő, azt elmondta a *Délmagyarország* munkatársának a szegedi szociáldemokrata párt egyik vezető embere: *Czibula Antal* dr, akinek szavaiból is megállapítható, amit mi már fentebb irtunk: hogy nem olyan jó a barátság a függetlenségek és szociálisták között, amint ezt Budapesten az érdekelt és nagyhangú pártvezetők feltüntetni szeretnék.

— Igaz, hogy a párt, — mondotta Czibula dr, — nem hivta meg a függetlenségeket a népgyűlésre, de az nem volt szokás a multban sem, csak most egy idő óta történt néhányszor. Ezt a népgyűlést a szegedi pártvezetőség maga akarja rendezni, mert nem sok értelme van annak, ha a függetlenségeket is meghívja, ezt sajnos, már tapasztaltuk. *Becsey Károly* dr és *Kószó István* dr ma is csak ugyanazok, akik voltak husz év előtt és *pártjukkal együtt nem nagyon lelke-*

sednek az általános választói jogért. Meg azután mi nem érünk azzal semmit, ha bejön néhány tanyai magyar és a Kossuth-szobor előtt elkiáltja magát: *Éljen Kossuth Lajos!* Ezek az emberek csak arra jók, hogy a március 15-ikét, meg az október 6-ikát megünnepeltessék velük, ezt is csak akkor lehet velük megcsinálni, ha a nemzeti ünnep hetivásáros napra esik. Pesten, ott egész más. Ott példát kell statuálni az ország számára.

Munkatársunk beszélt a két független és *Kószó István* dr-ral, akik csak egyszerűen és *Kószó István* dr-ral, akik csak egyszerűen konstatálták, hogy meghívót nem kaptak, de ennek okát adni nem tudták.

Ugy látszik, hogy vidéken még a szociálisták is őszintébbek, mint Budapesten és nem akarnak olyan barátságot kötni, melynek évtizedes tradíciók folytán, maguk érzik legjobban, a tarthatatlan voltát.

Back-muzeum Szegeden.

(Saját tudósítónktól.) Szeged városának látnivalói és értékes érdekességei a közel jövőben megszorodnak egygyel. Begavári *Back Bernát*, az általános szeretetnek és közbecsülésnek örvendő mecénás és műgyűjtő egy olyan tárlatot rendez be, amely nemcsak városunknak, de egész Magyarországnak híressége lesz. A képzőművészet remekeiből gondosan összeállított tárlat a jövő hónap végére készül el teljesen és valószínűleg *Back-muzeum* néven nyitja meg kapuját, amely a nagyközönség számára is nyitva lesz.

A *Délmagyarország* ma értesült a teljesen diszkrétén készülődő berendezésről. A véletlen adta nekünk azt a szerencsét, hogy a szegedi lapok közül elsőnek jelenthessük e kulturális eseményt olvasóközönségünknek. És amikor e tényt leszögezzük, meg kell állapítanunk, hogy a készülő *Back-muzeum* is élénken ecseteli *Back Bernát* jellemét. A jeles műgyűjtő egész életében szerényen viselkedve munkálkodott. Sohasem kereste a nyilvánosságot és talán éppen ez az oka annak, hogy egészen kiskaliberű műgyűjtők országos hírnévre tettek szert, *Back Bernátot* ellenben jóformán föl kell fedeznünk a közönség előtt, pedig sokkal szebbet tett, mint a többiek, mert szintiszta meggyőződésből és a művészet iránt érzett igaz szeretetből hozott pénzbeli és időbeli áldozatot a képzőművészetnek.

Begavári *Back Bernátot* a szegedi közönség közelebről az *Uránia* tudományos színházban tartott értékes szabadelőadásai révén ismeri. Azt már eddig is tudtuk, hogy magánlakásában óriási nagy képtára van, a melyben szobrok, régiségek, antik tárgyak vannak fölhalmozva a képeken kívül.

A *Back-képtár* világhírű remekekből áll. Örökbecsű hollandi festők, a francia modern piktúra és az új magyar festészet remekei gyűltek egybe évek hosszú során át való vásárlás és megszerzés révén. Külön osztályt képeznek a szegedi jeles piktorok munkái. *Károlyi, Joachim* és *Nyilassy* legtöbbetértő vásznait a *Back Bernát* kollekciójában találjuk meg.

Hogy mennyi, de mennyi kincset rejtene magukban a fölhalmozott műreemek, az csak most derült ki, midőn szükségessé vált, hogy *Back Bernát* külön termeket nyis-